

SERÜVEN PEŞİNDE

UZAYDAKİ DÜŞMAN

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

TUNCEL ALTINKÖPRÜ

Yazar, 1946 yılında İstanbul'da doğdu. Beyazıt Beşinci İlkokulu, İtalyan Ortaokulu ve Pertevniyal Lisesi'ni bitirdi. Ardından, girdiği İstanbul Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nden mezun oldu. İstanbul Üniversitesi'nden Umumî Psikoloji (tezli), Tecrübî Psikoloji, Felsefe ve Çapa Tıp Fakültesi'nden de Psikiyatri sertifikalarını aldı.

1971 yılında "Altinköprü Yayınevi"ni kurarak, kendi eserlerini bu yayınevi bünyesinde yayımlamaya başladı. Bugün çeşitli konularda yayımlanmış yetmiş aşkın telif eseri bulunmaktadır. Kimi dergilerde yayınlanan makalelerinin yanı sıra psikoloji, çocuk eğitimi ve çocuk edebiyatı alanında çok sayıda çalışması vardır.

Kurucu ortaklarından olduğu "İlgi Yayıncılık" ve "Güçlü Yayıncılık" bünyesinde de Türk yayın hayatına hizmet eden yazar, yirmi yıl "Ders Kitapları Anonim Şirketi"nin tasarım ve yayım müdürlüğünü sürdürdükten sonra emekli olmuştur. Yaşamını hâlen Yalova'da sürdürmekte olan yazarın psikoloji, eğitim ve çocuk edebiyatı alanlarındaki eserleri Hayat Yayın Grubu tarafından yayımlanmaktadır.

Hayat Yayınları

- Çocuk Psikolojisi
- Genç Kız Psikolojisi
- Genç Erkek Psikolojisi
- Şahsiyet ve Karakter Analizi
- Beden ve Yüz Yapısıyla Karakter Analizi
- El Yazısıyla Karakter Analizi
- Psikolojik Testler ile Karakter Analizi

Genç Hayat

Serüven Peşinde Dizisi

- Batık Kent'e Yolculuk
- Ateş Kent'ten Kaçış
- Bizans'ın Gizli Hazinesi
- Uzayın Tutsakları
- Hayalet Gemi
- Kızıl Ejder
- Yedi Belâ Çetesi
- Korkunç Tuzak
- Efsaneler Gezegeni
- Katil Kim?
- İstanbul'da Tehlike
- Pirî Reis'in Hazinesi
- Kayıp Prens
- Büyük Soygun
- Çin Seddi'nin Ötesinde
- Oyun İçinde Oyun
- Altın Maske
- Korku Sirkisi
- Uzaydaki Düşman
- Deniz Kurdu
- Kâhin
- Tehlikeler Gezegeni
- Kâbus Şatosu
- Günlükteki Sır

Macera Geçidi Dizisi

- Kanıt Peşinde
- Ajan X
- Batıdaki Hazine
- Yeni Dünyalarda
- Sultanın Altınları
- Tehlike Çemberi
- Gol Kralı Kaçırıldı
- Lanetli Miras
- Ölümcül Takip
- Altın Kent'in İzinde
- Uzaylılar Dünya'da
- Yaşamak İçin
- Büyük Yarış
- Tehlikeli Oyun
- Ölümden Kaçış
- Robotlar Cehennemi
- Hazinesinin Peşinde
- Kod Adın Bukalemun
- Çalınan Tablo
- Tanık Tehlikede
- Müze Sokağı Cinayeti
- Kıyamet Yıldızı

Korku Tüneli Dizisi

- Yarasalar Vadisi
- Canavarlar Adası
- Korkunç Palyaçolar
- Tehlikeler Evi
- Yasak Gezegen
- Cesaret Sınavı

Gol Kralı Sensin Dizisi

- Yıldızın Doğuyor
- Yıldızın Parlıyor
- Milli Takımdasın
- Avrupa'nın Yıldızısın
- Bir Dünya Yıldızısın
- Teknik Direktörsün

Çilek Kitaplar

- Hayvanlar Dünyasından Masallar
- Masal Bulutu
- Kral Aslan Kara Korsan'a Karşı
- Kral Aslan Büyük Tufan
- Çevreciler İş Başında (10 Kitap)
- Kral Aslan Masallar Dünyasında

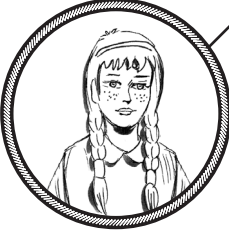
DİZİNİN KAHRAMANLARI

UFUK

Ailenin en küçüğü olduğu için herkes onu Ufaklık diye çağırır. On üç yaşında, üstün atletik özelliklere sahip, serüven düşkünü bir gençtir. Bilim ve tekniğe delicesine tutkundur. Zekâ oyunlarında ve her türlü doğa sporunda son derece yeteneklidir. En büyük ilgisi, kimsenin üstesinden gelemediği gizleri çözmektir.

GİZEM

On iki yaşında, konuşkan ve cana yakın bir kızdır. Almanya'da büyümüştür. Hiç görmediği annesini bulmak için Türkiye'ye gelince, yolları Ufaklık'la kesişmiştir. Bir erkek çocuk kadar cesur ve ataktır. Tehlikeli serüvenlere atılmaya bayılır, ama işler kötüye gittiğinde karşısındakini suçlamaktan da geri kalmaz.

GEVEZE

Ufaklık'ın can yoldaşı, konuşkan mı konuşkan, Makao türü, çok renkli bir Amazon papağanıdır. Yetişkinler inanmasa da o her söyleneni anlar.

DİZİNİN KAHRAMANLARI

KIZIL EJDER

Kızıl Ejder, Aydın Beyin babasından kalma, 1963 model bir Porche (Porş) 911'dir. İki yüz elli beygirlik, 6 silindirli motora sahiptir. Aydın Bey onun dış görünüşünü korumuş, ancak çağının ilerisinde pek çok yeni özellik kazandırmıştır. Kızıl Ejder, yüz kilometre hıza 3.7 saniyede ulaşabilmekte, saatte beş yüz elli kilometre hız yapabilmektedir. Güneş enerjili akülerle çalışan bu arabanın en büyük özelliği, istendiğinde sürücüye gereksinme duymadan, "Kızıl Ejder" adındaki bilgisayar robotu tarafından yönetilebilmesidir.

ÇİTA

Gizem tarafından daha bebekken alınıp büyütülmüş, Makak türü, küçük ve ürkek bir maymundur. Ama dostları söz konusu olduğunda bir goril kadar cesur ve saldırgan olmasını da bilir.

MİNİK

Ufaklık tarafından bir denizci olarak eğitilmiş, aslan kadar yürekli, Juck Russel terrier türü küçük, kahverengi lekeli beyaz bir köpektir.

Ođluma,
Bu diziyi ilgi ve heyecanla izleyerek
beni yreklendirdiđi için...

BU BİR DELİ

On beş - on altı yaşlarındaydı. Bir yetmiş boylarında, açık tenli, kumral saçlıydı. Saçları uzun, ama bakımsızdı. Üzerinde sıra dışı, beyaz bir giysi vardı. Ayakları çıplaktı. Gece nin karanlığında, bulunduğu bahçeyi yanındaki ormanlık alandan ayıran yüksek tel çitlere doğru olanca hızıyla koşmaktaydı. Koşu biçimi de tuhaftı. Nedense kollarını sağa sola sallamadan, sırk gibi dümdüz yol almaktaydı. Galiba kolları, o garip giysisinin içinde kalmıştı.

Bahçenin sonuna varınca, tel çitlerin önünü yeşil bir duvar gibi kesen taflanları, çıplak bacaklarının çizilip sıyrılmasına aldırmaksızın geçip aştı. Şimdi çelik tel çitlerle taflan duvarının arasındaydı. Ayaklarının dibindeyse, yaban hayvanlarının ya da sel sularının açmış olabileceği kırk - elli santim çapında toprak bir geçit durmaktaydı.

Kızın, çitin altından ormanlık alana ulaşan bu geçidin varlığını daha önceden bildiği belli oluyordu. Hiç duraksamadan yere oturup ayaklarını çukura soktu. Ardından vücudunu geçidin içinde ileriye doğru kaydırmaya koyuldu. Şimdi de ortada olmayan ellerini ve kollarını kullanmaksızın, bir yılan gibi gövdesiyle sürüne kıvrıla, çitin altından geçip öte tarafa ulaşmaya çalışıyordu.

Sonunda toza toprağa bulanıp kan ter içinde kalmış, fakat çitin ardındaki ormanlık alana geçmeyi başarmıştı. Şimdi dolunayın hayal meyal aydınlattığı ormanda, bir ağaçtan diğerine koşuyor, bedenini bunların gövdesine yaslayıp sürtüyordu. Bir süre böyle çabaladıktan sonra da, o ağacı bırakıp bir başkasına gidiyordu.

Belli ki yapmak istediği bir şey vardı, fakat yapamıyordu. Nihayet tam aradığı gibi bir ağaç bulmuş olmalıydı ki, gittiği bu sonuncusunda durdu. Üzerindeki giysinin, sağını - solunu, ağacın çatallı kırık dalına takıyor; ardından kendini çekerek onu yırtmaya, parçalamaya çalışıyordu.

Dakikalarca uğraştı. Onu böyle didikleme didikleme, parçalama parçalama, koparta koparta yırttı. Elleri, kolları üzerindeki giysiden sıyrılıp ortaya çıkınca da, kendisine giydirilen o deli gömleğini çıkartıp attı. Şimdi yalnızca, hastane giysisi gibi düz ve sade bir elbiseyle kalmıştı.

Bir süre olduğu yere çöküp soluklanmaya çalıştı. Fakat aniden çalmaya başlayan alarm sesleriyle yerinden sıçradı. Anlaşılan arıza onarılmıştı. Bu seslerle birlikte çitin ötesi gündüz gibi aydınlandı. Ağaçların ardından bembeyaz duvarları, süslü pencere ve balkonları, sivri köşe kuleleriyle sarayı anımsatan büyük, taş bir yapı ortaya çıktı.

Karanlıkta kristal bir avize gibi parıldamakta olan bu gösterişli yapı, onda yalnızca korku ve dehşet duyguları uyandırmaktaydı. Orada geçirdiği yıllar, gözlerinin önünden bir film şeridi gibi akmaya başladı. Bunlar, dayanılmaz kadar acı ve korkunç anılardı.

Kız, bulunduğu ağacın altında büyülenmiş gibi kalakalmıştı. Fakat ormanın sessizliğinde yankılanan alarm seslerine, bir de giderek yükselen ve yaklaşan köpek havlamaları eklenince, korkusu adeta ikiye katlandı. Kaçmalı, kurtulmalıydı; çünkü bu kez de onu kullanacaklardı.

Karşısındaki binaya son bir defa dehşetle baktı. Sonra da delice, çılgınca bir hızla koşmaya başladı. Zaman zaman yanından geçtiği ağaç gövdelerine çarpıyor, ağaç köklerine takılıp düşüyor, çukurlara yuvarlanıyor, fakat ayağa fırlamasıyla yeniden koşması bir oluyordu. Durmaksızın, hiç dinlenip soluklanmaksızın kaçıyordu.

Canını dişine takıp olanca gücüyle koşmasına karşın, ardından gelen köpeklerin seslerini her geçen dakika biraz daha yakınından duyuyordu. Böyle giderse, yakalanmasının uzun sürmeyeceğini biliyordu. Gücü tükeniyor, ayaklarını kaldırmakta bile güçlük çekiyordu. Hızlı soluk alıp vermekten artık boğazı, ciğerleri yanıyordu.

Sonunda biraz dinlenmek için bir ağaca yaslanıp durdu. Oysa yakalanmasının ölüm demek olduğunu, daha önce kaçmayı deneyenlerin başlarına gelenlerden çok iyi anımsıyordu. Yakalanmaması, en azından canlı ele geçmemesi gerekiyordu. Bunu düşününce yeniden güç buldu. Yaslandığı yerden doğrulup yeniden koşmaya koyuldu.

Koştığı yönün ilerisinden, ormanın ötesinden bazı gürültüler, ateş böceği ışıklarını anımsatan ışık parıltıları geliyordu. Ne gariptir ki o koştukça, ilerlediği yönden gelen bu ışıltılar ve gürültüler de aynı oranda büyüyor ve yakınlaşıyordu. Kız, bunların ne olduğunu kestiremiyor, üzerinde de durmuyordu. Çünkü onu daha çok, ardından gelen ve giderek yaklaşan bu köpek havlamaları korkutuyordu. Artık sesleri çok daha yakınından geliyordu.

İşte! Bir kez daha tökezlenip düştüğü yerden doğrulmuş, can kaygısıyla ileriye doğru atılmıştı ki önü, aşırıp geçemeyeceği bir engelle kesildi. Taş bir duvarın üzerine dikili demir parmaklıklar dizisi; hem sağına, hem de soluna doğru göz alabildiğine uzanıp gitmekteydi. Onun hemen ardındaysa; uğultuyla, homurtuyla akan bir ışık seli...

Kız önce duvarın üzerine çıkıp önündeki demir engellere tırmanmaya, onları böyle aşmaya çalıştı. Fakat üzerleri jiletli tellerle güçlendirilmiş demir parmaklıklar ona bu olanağı tanımadı. Bu kez onları sarsıp iterek devirmek için umarsızca uğraştı. Başaramadı. Bu demir parmaklıklar, yerlerinden kıpırdatılamayacak kadar sağlamlardı.

Kız bir an, duvar boyunca ilerleyerek dışarıya çıkabileceği bir geçit bulmayı aklından geçirdi. Ancak buna zamanı yetmeyebilirdi. Peşindeki köpeklerin sesleri öyle yakından, öyle güçlü gelmekteydi ki; kırk - elli metreden daha uzağında bulunmaları olası değildi.

Kaçakları avlamak için özellikle eğitilmiş o acımasız dobermanları ve ardındaki gardiyanları anımsayınca, korkudan dizlerinin bağı çözüldü. Tam kendini tamamen bırakacaktı ki, aklına gelen fikirle yeniden harekete geçti. Üzerinde durduğu duvardan atlayıp tekrar yere indi. Duvar boyunca hızla ilerledi. Başu yukarıda, bakışlarıysa duvara yakın ağaçların dallarına dikiliydi. Üzerindeki deli gömleğini çıkarmasında olduğu gibi, buradan kurtulmasına da ona şu ağaçlar yardım edecekti.

Aradığı gibi gelişmiş ve yüksek; güçlü dallarını dört yanına uzatmış bir ağaç bulunca, koşup yanına vardı. Gövdesine elleriyle, kollarıyla, bacaklarıyla sarılarak yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Ağacın, duvarın üzerinden aşan kalın dallarından birine ulaşıncaya kadar da tırmandı. Ardından, bunun üzerinde yürüye yürüye ilerlemeye başladı. İlerledi... İlerledi. Böylece, bulunduğu ağaç dalının üzerinde, demir parmaklıklı duvarın ötesine erişti.

Kız önce eğilerek ayaklarının altındaki bu dalı elleriyle kavradı. Sonra da bedenini aşağıya salarak tutunduğu dalda bir süre asılı kaldı. Ardından kendini altındaki boşluğa bıraktı. Ayakları yere değdiğinde, dışarıdaydı.

Burası, ona tamamen yabancı bir dünyaydı. Işık saçan birer canavarı anımsatan arabalar, dev homurtularıyla birbirlerini izlerlerken, o bundan ürkmüş; sırtını az önce aştığı taş duvara yapıştırmıştı. Kaçışının başından beri kendisini izleyen dobermanlar, işte tam da bu anda oraya ulaştı. Bunların beşi - onu birden, kızın ardındaki duvara sıçradı. Başlarını parmaklık demirlerinin arasından çıkararak, keskin dişlerini göstere göstere hep bir ağızdan havlamaya başladı. Kız korkuyla duvardan uzaklaştı. Kaçmalıydı.

Üzerinde bulunduğu kaldırımda, cadde boyunca koşmaya başladı. O koştukça, dobermanlar da parmaklıkların ardında havlayarak onunla birlikte koşuyorlardı. Şu anda henüz görünürde yoklardı, ama köpeklerini izleyen gardiyanlar da çok geçmez orada olurlardı. Şu anda duvarın arkasında da olsalar; ne yapar eder, onu sağ bırakmazlardı. İşte! Daha şimdiden bir - ikisi ağaçların arasından çıkmış, ellerindeki tabancalarla duvara doğru geliyorlardı.

Bir an önce bulunduğu duvar dibinden uzaklaşmalıydı. Korkunun verdiği cesaretle, yanından hızla akmakta olan araba selinin arasına fırladı. Sürücüler; bu üstü başı toz toprak içindeki kızı, bir anda hızla giden arabalarının önünde bulunca dehşete kapılıyor, kornalarına abanarak sağından - solundan geçmeye çalışıyorlardı. Buna bir de duvarın ötesinden açılan kurşun yağmuru eklenince, ortalık iyice karıştı. Sağa - sola savrulan, birbirleriyle çarpışan arabalar yüzünden yolun sağ şeridi daha o anda tıkanıdı.

Kaçak da bundan yararlanıp o karmaşanın içinden sıyrıldı. Karşı şeritten gelen arabaların arasına doğru atıldı. O sırada beyaz bir Alfa Romeo, hızla yokuştan yukarı çıkmaktaydı. Hemen ardında da, üzeri ejder çizimli kırmızı bir Porche vardı. Ufaklık'la Gizem, Tarkan konserinden henüz çıkmış, neşe içinde evlerine dönüyorlardı.

Beyaz Alfa Romeo'nun sürücüsü, aniden önüne çıkan kızı ancak son anda fark edebildi. Zavallıya olanca hızıyla çarpmasıyla, onu havaya doğru savurup fırlatması bir oluverdi. Sonrasında da hiç duraksamadan, aynı hızla gözden uzaklaşmıştı. Çarpılan kıza, şişme bebek gibi bir süre havada uçtuktan sonra, olanca ağırlığıyla arkadan gelen Kırmızı Porche'un üzerine düşüp kalıverdi.

Ufaklık, onu daha beyaz Alfa Romeo'nun önüne atılırken görüp fark etmişti. Bu yüzden kontrollü olarak yavaşlamış; Kızıl Ejder'in üzerine düşen kızın, buradan da yola fırlayıp ezilmesini engellemişti. Kız, düşüp kaldığı motor kapağının üzerinde inildemekteydi. Fakat caddenin ötesindeki ormanlık alandan birileri, üzerlerine doğru hiç durmaksızın ateş etmekteydi. Bu koşullarda orada kalmaları, hele hele durup arabadan inmeleri; ölüme davetiye çıkartmak demektir. O da düşük bir hızla olsa da sağ şeritten ilerleyerek ateş altından çıkmayı tercih etti. Tehlikeli bölgeden yeterince uzaklaştıktan sonra da, Kızıl Ejder'i yolun sağındaki yaya kaldırımına yanaştırıp durduruverdi.

Çocuklar, araba durur durmaz kapıları açıp dışarıya fırladılar. Sonra da motor kapağının üzerinde yüzükoyun bir hâlde hiç kıpırdamaksızın yatan zavallının başucuna koşuştular. Kız, bir mucize eseri hâlâ yaşıyordu. Düzenli soluk alıyordu ve görünürde yaralandığına ilişkin en küçük bir belirti bile yoktu.

Çocuklar; kızın başına üşüşüp, "Bir ağrı, sızın var mı?" diye sordukları anda, ondan hiç ummadıkları bir tepki aldılar. Kız, arabanın üzerinde doğrulduğu gibi aşağıya atlamış; ardından da, "Rahat bırakın beni! Benim buradan hemen kaçmam gerekli!" diye bağıarak koşmaya başlayvermişti. Öylesine atıktı ki, ikisi de onu engelleyemedi. Sanki az önce yaşadığı kazayı geçiren o değildi.

Gizem, Ufaklık'ın ardı sıra Kızıl Ejder'e binerken, "Zavallının, aklı yerinde değil sanki!" dedi. "Ya yaşadığı olayın şoku onu bu hâle getirdi ya da bu kız çılgının biri! Üstüne başına, hâline davranışına bakılırsa, bence ikinci olasılık çok daha kuvvetli... Hani deli kuvveti derler ya, acaba ondan mı böyle hiçbir şey olmamış gibi kalkıp yine ayağa dikildi. Baksana şu koşuşuna! Hiçbir şeyi yok bunun galiba! Sence de öyle değil mi?"

Ufaklık, arabayı çalıştırıp kızın peşine takılırken, "Akıl hastası da olsa, onu bir hastaneye götürmemiz gerekli Gizem!" dedi. "Az önce çok önemli bir kaza geçirdi. Zavallıyı bu durumda, ortada bırakamayız ki. Hem az önce birilerinin onu öldürmeye çalıştığını da unutma! Kızın bu durumda oluşunun ve böyle davranmasının çok geçerli nedenleri var belki. Yanına varınca, onu bizimle birlikte hastaneye gelmesi için ikna etmeye çalış, e mi?"

Ufaklık zaten bu sırada iyice yavaşlamış ve kaldırımda koşmakta olan kızın hızına uyarak, onun yanı sıra ilerlemeye başlamıştı. Gizem, başını arabanın camından dışarıya çıkararak, "Arabaya gelin de sizi bir hastaneye götürelim." dedi. "Şu anda sağlıklı görünüyorsunuz; fakat geçirdiğiniz kaza, vücudunuza daha sonra ortaya çıkabilecek bir zarar vermiş olabilir. Doktora görünmenizde yarar var."

Kız koşma hızını belirgin bir biçimde artırırken delice bir kuşkuyla, "Doktorlar tehlikeli... Doktorlar tehlikeli..." diye söylendi. "Benim şimdi buradan kaçmam gerekli... Yoksa yaşatmaz bunlar beni."

Delice söz ve davranışlarına karşın kız, Ufaklık'ı etkilemişti. Çocuk; içgüdüsel bir sezgiyle, onun haklı olabileceğini düşünmekteydi. Bu kız, başkalarına zarar verebilecek biri gibi değildi. O zaman, duvarın arkasındaki adamların, bu zavallıya ateş etmesinin nedeni ne olabilirdi?

Ufaklık, anî bir kararla arabanın kaldırım tarafındaki açık camına doğru eğildi. Ardından sesini yükselterek, "Peki... Böyle koşarak daha ne kadar kaçabileceğini sanıyorsun?" dedi. "O kaçtığın adamlar, az sonra arabayla arkandan gelir ve seni hemen yakalarlar. Peşindekilerden kurtulmak istiyorsan, hiç zaman yitirmeden bizimle gelmelisin! Ancak o zaman onlardan kurtulabilirsin."

Ufaklık'ın bu son sözleri onu ikna etmiş olmalıydı ki, kız birden koşmayı kesti. Ardından cama doğru eğilip gözlerini onun gözlerine dikerek, "Tamam, ama doktor yok!" dedi. "Doktor yok... Anlaştık, değil mi?"

Çocuk da çaresiz, "Tamam, doktor yok!" dedi. "Hadi gel artık içeri."

Kızın yüzü hâlâ kaygılı ve tedirgindi. Ancak Gizem'in açtığı kapıdan en küçük bir kararsızlık belirtisi bile göstermeksizin girdi. Ardından, "Yardımanız için her ikinize de çok teşekkür ederim." dedi. "Fakat öğrenebilir miyim; şimdi nereye götüreceksiniz beni?"

"Nereye mi?" Bu soruyu soran Gizem'di. Her şey öyle çabuk gelişmişti ki, kız bunu hiç düşünememişti. "Sahi Ufaklık..." dedi, "Biz nerede ağırlayacağız misafirimizi?"

Ufaklık gülümseyerek, "Aşkolsun Gizem!" dedi. "Ne çabuk unuttun konuk evimizi? Bizim köşkün bodrum katında bugüne kadar kimleri ağırlamadık ki? Sorunları çözülene kadar onu da ağırlarız tabi. Hem sahi! Biz daha tanışmadık, öyle değil mi? Benim adım Ufuk... Gizem de arkadaşımınki... Peki, ya sizin adınız... Bize adınızı söyleyin de, tanışma töreni tamamlansın bari."

Kız, Ufaklık'ın sorusunu, "Kaçtığım yerde, beni Verici 7 diye çağırırlardı." diyerek yanıtladı. Sesi de, söyleyişi de son derece doğaldı; fakat söylediği sözler, çocukların üzerinde tam bir şok etkisi yaratmıştı.